

פְּרִשֶׁת דְּבָרִים

השם אוהב אותנו – תמיד!

שקרתה תאונה. אני מאמין שזה יהיה איחור של לפחות ארבעים דקות."

בספסל האחורי שימי התחיל לבכות. "אל תבכה", איצי אמר, מנסה לעודדו. "אנחנו רק הולכים לאחר קצת. אנחנו לא נפסיד הכל."

אבל גם איצי ידע שזה לא כיף לבא מאוחר ושני הבנים ישבו מאוכזבים מאחורה כשהתנועה הזדחלה קדימה לאיטה.

"בנים", קרא אבא מקדמת המכונית. "אל תהיו עצובים! אתם זוכרים מה הרב אמר כשהוא דיבר בשבת. הוא אמר שהכל מתוכנן מלמעלה - אפילו פקקי התנועה - אז בואו ננסה לקבל את זה בשמחה."

"נראה לי שקל לרב לדבר", אמר שימי. "הוא אולי לא אוהב את השירים של רבי פנחס. אבל אנחנו הולכים לשהות כאן, במכונית, למשך איזה ארבעים שנה ולהפסיד את כל התוכנית! איזה בזבז!"

"קודם כל", אמר אבא, "אמרתי ארבעים דקות ולא שנה! ויותר חשוב, עלינו לזכור שזה קל לומר: 'גם זו לטובה' כשדברים קטנים קורים, אבל עכשיו יש לנו הזדמנות טובה להתאמן באמת על ענין הביטחון. אם נציל את ההזדמנות כראוי, ביכולתנו להרוויח בארבעים

תורת אביגדור

ע"פ שיחותיו של
הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל

פילוסופיה

איורים: יוכבד נדל

מאת: ארי-בן-עמי

יום ראשון בבוקר

משפחת גרינבוים העמיסה בהתרגשות את חבילותיהם במכונית המשפחה. הם בדרך לטיולם הראשון לחופשה זו - והם ידעו שזה הולך להיות אחד הטובים! הם היו בדרך לחיפה לקמפ בני התורה! ורבי פנחס, הזמר החביב על ילדי משפ' גרינבוים עמד להשתתף בארוע גם כן!

שימי ואיצי קפצו מהתרגשות בחלק האחורי של המכונית כשאבא טס במורד הכביש. בתיה ויעלי שרו יחד עם הדיסק ר' פנחס שמילא בצליליו המשמחים את המכונית. האווירה היתה עליזה.

יעלי דאגה לצעוק את השורות האהובות עליה בשירים, מנסה ככל יכולתה להגות נכון את המילים בזמן שבתיה ניסתה בעדינות לתקן אותה. "יעלי, זה לא ואהבת לרעך - קרונה" היא אמרה "זה - כמוך!"

"בתיה", אמרה אמא "תני לה להיות היא. זה לא שרבי פנחס נמצא כאן במכוניתנו ומקשיב. לא יקרה שום דבר אם היא תאמר את המילים עם קצת טעויות."

בדיוק אז הם הגיעו לפקק והתנועה החלה לזחול. "אוי" אמר אבא, "זה לא נראה טוב. מקווה שנגיע בזמן."

כל מה שמשפחת גרינבוים יכלה לראות היו שורות של פנסי מכוניות אדומים למלוא האופק.

אחרי בערך דקה של נסיעה איטית ביותר התנועה נעצרה לחלוטין. "בואו נשכח מלהגיע בזמן", לחשה אמא, "בקצב הזה נהיה ברי מזל אם לא נפסיד את זה לגמרי..."

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב

נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

"אכן כן - הריני לפניכם!" אמר רבי פנחס עם חיוך רחב. "כמה אנשים אתם כבר רואים עם הררי דיסקים של רבי פנחס? ומה אומר? היום אתם הם אלה שמלמדים אותי על חסד אמתי - מהו! אני אמור להגיע לקמפ בני התורה שבחיפה להשתתף ולשמח שם קבוצות של ילדים. כששמעתי את המכונת משמיעה קולות משונים הרגשתי נורא. 'איך אני יכול לאכזב כל כך הרבה ילדים מקסימים?' אבל אתם הצלתם את המצב כי היה אכפת לכם מיהודי אחר!"

ולמרות שהתנועה עדיין זרמה טיפין, טיפין. שאר הנסיעה עברה בקלילות על בני משפחת גרינבוים. השהות במחיצתו של רבי פנחס היתה מרגשת ונעימה כמו היה הוא על הבמה לידם. הוא בילה את הזמן במחיצתם בסיפורים על צדיקים אותם פגש במהלך מסעותיו וביקוריו בקהילות יהודיות רבות ברחבי הארץ.

בערב, בדרך הביתה

"איצי", אמר שימי, שוב בחלקו האחורי של המכונת. עייף ומותש מיום מלא בהנאות. "היה כל כך טפשי מצדנו להיות עצובים הבוקר כשנתקענו בפקק. אתה יודע, אני חושב שהענין עליו דיבר הרב מילר לגבי המתנה אותה נתן השם לבני ישראל בכך שהשאיר אותם במדבר למשך ארבעים שנה - דומה למה שקרה לנו היום."

"כאשר עם ישראל נתקעו במדבר למשך ארבעים שנה, הם חשבו שהם בבעיה גדולה. כל תכניותיהם ללכת לארץ ישראל באופן מידי - נהרסו. אך באמת להשם היתה תוכנית מיוחדת עבורם - ארבעים השנים במדבר היו הזמן הטוב ביותר בהיסטוריית עם ישראל."

"וזה בדיוק מה שקרה לנו. השם גרם לנו להתקע בפקק התנועה וזה היה הדבר הטוב ביותר שקרה לנו היום! - זה הפך את היום שלנו לפי מליון מהנה ומיוחד. הצלחנו לשהות באופן אישי במחיצתו של רבי פנחס - זה היה כל כך כיף - והחשוב ביותר: למדנו מסר חשוב מאד, את אותו המסר שעם ישראל למדו במדבר: השם באמת אוהב אותנו יותר מהכל. וכל מה שהוא עושה - ה-כ-ל הכל לטובתנו!"

בברכת בריאות ושבת שלום!

דקות אלו הרבה יותר ממה שיכולנו להרוויח לו היינו מגיעים לקמפ בזמן."

ובזמן שמשפ' גרינבוים ישרה בפקק התנועה מהרהרת בדברים שאבא אמר, הסתיים הדיסק של רבי פנחס ואמא החליפה את הדיסק לשיעורו של הרב אביגדור מילר.

"ילדים", אמרה אמא כשהיא הסתובבה לחלק לכלם בקבוקי מים. "תנסו להקשיב לרב מילר בזמן ההמתנה. אולי זכות זו תעמוד לנו והתנועה תתחיל להתקדם שוב."

הילדים ניסו להקשיב. הם היו מוכנים לעשות הכל בכדי להשתחרר מהפקק הזה - קשה היה להם עם הרעיון של האיחור לקמפ. לו רק היה הרב מילר מדבר על משהו שמתאים להם לזמן הזה, כמו למשל: למה איחור לקמפ זה לא דבר כל כך נורא...

הרב מילר דיבר על ארבעים השנים שהיו בני ישראל במדבר שנדמו כעונש נורא ובעצם היו לטובתם של עם ישראל. זו היתה הזדמנות לשהות זמן ממושך כל כך עם משה רבנו, אהרון הכהן ומרים הנביאה וזה גרם להם לגדול ולהתעצם נורא. אילו היו נכנסים לארץ ישראל מיד, מבלי שום איחור - לא היו להם את השנים המיוחדות האלו.

כולם היו משתרעים ברחבי ארץ ישראל. איש איש בפינתו ובמקומו ולא היתה להם את ההזדמנות המיוחדת הזו לגור בקרבת צדיקים כה גדולים. זה אכן היה נדמה כעונש אך באמת זו היתה מתנה מהשם שאוהב אותנו אהבה כל כך נצחית בלי פשרות.

לפתע קראה בתיה: "אבא, תראה! יש יהודי בצד הכביש לפנינו. זה נראה שהמכונת שלו נשברה ומכונת הגרר עומדת לגרור אותה!"

כשהתקרבו אל המכונת השבורה, אבא פנה אל האישי: "רבי יהודי, האם אתה צריך טרמפ?"

"יישר כח!" אמר האישי בקול שהיה נשמע לילדים מאד מוכר. "אולי אתם במקרה בדרך למחנה בני תורה בחיפה?"

"ממש כך, אנחנו בדיוק בדרך לשם ברגע שהפקק הזה ישתחרר!" ענה אבא, כשהאישי מתכווץ גם כן בספסל האחורי ליד איצי ושימי.

"רגע" אמרה בתיה בפתאומיות. "אני רואה דיסקים מוכרים מציצים מהתיק שלו, של רבי פנחס... אתה... אתה רבי פנחס?!!!"

"לא יכול להיות!" קראו איצי ושימי באחת. "רבי פנחס האמתי?! רבי פנחס המפורסם שמלמד ילדים וילדות יהודיים כל כך הרבה על חסד, מידות, אהבת תורה ויראת שמים?" אמר איצי.